

LBRIS

We know
books
andrei vellea

imn tandru pentru dragoste,
libertate și distrugere

editura vinea
bucurești, 2021

galații / cum să contrazici o poezie de odinioară/ 7
când plouă, chopin / poem despre suflet/ 13
nu-i nimic romantic în a fi poet / puțin realism/ 17
azi, ea / pentru cine nu crede că azi se mai simte/ 19
ura ta / ultimul vers, adică/ 25
carpe diem / poemul perdelei/ 30
noua religie / fericirea/ 35
tatuaj / vers scris pe trup/ 39
prieteni / câteva chestii de discutat și o beție/ 44
ceva evada / nevoia de control/ 50
baladă cinică / bacovia vs. slipknot/ 55
poet / făptuitor/ 59
imn tandru pentru dragoste, libertate și distrugere / anarhia/ 65
coșmar matinal / un mesaj, ceva/ 70
cântec fără noimă / a fost sau n-a fost/ 75

există martori sau poate că nu
doar umbre pe fundalul unei existențe
despre care nu pariază nimeni că s-a împlinit vreodată
biți pe internet, click-uri la nimereală
dar ai zis, da, s-a auzit clar, ai zis
sau poate că mi s-a părut, dar era de parcă ai fi zis efectiv
și cum poetul dă mereu afară din casă
sunt anul trei la stomatologie
sunt din galați, adică nu-s, fac aici doar facultatea
nu-mi place deloc orașul
erai atât de frumoasă
poate te deranjează gropile, am zis, câinii fără stăpân
sau poate că dunărea a înghițit praful din trăirile noastre
și azi e prea murdară
nu, reveneai, nu e asta, e altceva, ai zis,
câinii fără stăpân n-au nicio vină
atunci fac un portal, am zis, un fel de breșă în spațiu și timp
vei putea savura o cafea într-un oraș paralel
în care există metrou pe sub dunăre

și apa e atât de curată
 încât ai zice a plâns o cohortă de îngeri la izvoare
 nu, nu, ai zis, chiar nu e asta
 tu ești poet, dar eu trăiesc în realitate
 mi se pare un oraș plictisitor
 în care nu poți face foarte multe
 majoritatea bătrâni, tinerii din ce în ce mai aroganți,
 ai zis,
 mentalitate proastă
 dacă mă gândesc, aș mai putea găsi
 știi poezia despre galați, am zis,
 aia de-acum o sută de ani și un pic?
 barbu nemțeanu
 nu, ai zis
*galați, oraș cumplit de negustori, /
 la tine stă poetul ca-n sodoma!*
 așa începe, uite un link
 și ai citit, ai tot citit, nu ți-a plăcut,
 ai zis că ți se pare împopoțonată
 dar stai
 oricum stăteai
 îți dă dreptate, zice *oraș nelegiuit*,
 mai zice
*copiii tăi țin ochii-n jos mereu /
 ei nu cunosc nici cerul urbei tale!*

și uite ce fain începe henry miller un roman
new-yorkul e o cloacă împuțită

dar uite, uite, stai,

oricum stăteai

îți propun altceva

știi, frumusețea e în ochii privitorului,

îți spuneam făcând pe interesantul

la propriu, să experimentăm asta, hai

să-l contrazicem copios pe barbu nemțeanu, am o idee, hai

și-am luat un bac ruginit ca o lingură de tablă uitată în ploaie

era doar căpitanul vaporului, avea

mai multe perechi de ochi și coastele pe dinafară

un fel de păianjen, o arătare diformă

a trebuit să te iau în brațe

erai atât de frumoasă

de smoală devenise dunărea, cerul năclăit de tunete și nori

nici nu-mi dădeam seama ce culoare aveau ochii tăi,

erau negri când priveai în jos,

albastru neclar când ridicai privirea

erai atât de frumoasă

dar frumusețea e în ochii privitorului

la propriu, am zis, la propriu,

îl vom contrazice pe poetul barbu nemțeanu, am un plan

nici nu-mi era clar dacă ai venit cu adevărat

sau poate că de la aburii de alcool

care pluteau deasupra dunării de smoală

nici pix nu știu dacă aveam, iar telefonul
afișa strident un buchet de plante carnivore
te provocam, probabil, erai atât de frumoasă
sau poate că teama de a contrazice un poem de-acum un secol
te făcea frumoasă
pe malul celălalt ți-am zis
printre smârcuri și boschete răsfirate,
printre bălegar și plante cățărate,
printre pietre și dune de nisipuri mișcătoare
ți-am zis
privește orașul, știi
frumusețea e în ochii privitorului, la propriu,
asta n-a înțeles poetul barbu nemțeanu
m-ai ascultat timidă sau poate nu m-ai ascultat
totul era un fel de imaginație intens distilată
dar am văzut și am simțit cum ochii tăi
s-au făcut imenși deodată
megaradare militare
sau oglinzi ale sufletului, dar nu ale sufletului tău
ci ale tuturor sufletelor din orașul de peste dunăre
care se reflectau în ochii tăi
dunărea se limpezi brusc,
cerul devenise o fotografie la înaltă rezoluție
și stoluri întregi de porumbei desenau măiastra lui brâncuși
deasupra furnalelor de la combinat
turnul de televiziune îți brăzda irișii ca o săgeată

priveam atent, notam
nu mai știu pe ce notam, dar luam aminte
mă tot apropiam și mi-era teamă că vei crede
că vreau să te sărut, dar eu priveam
în ochii tăi orașul
era o-ncrengătură de străzi care plecau din pupilele tale
faleza era jos, aproape pleoapă
și dunărea se confunda cu albastrul ochilor tăi
erai atât de frumoasă
în ce oraș superb locuiesc, aș fi zis dacă realitatea era realitate
și spuneam ceva din budism, cum că galațiul n-ar exista
dacă n-ar fi ochii tăi să îl vadă,
te apreciam enorm pentru curajul
de-a-mi fi permis să contrazic o poezie
și nici nu mai conta dacă ai fost sau nu ai fost lângă mine
ăsta e un detaliu, îl vor clarifica istoricii literaturii
în irișii tăi era cel mai frumos oraș care a existat vreodată
ce ros de invidie trebuie să fi fost poetul barbu nemțeanu
sau poate că era înglodat în datorii
ori se îndrăgostise de o fată care nu i-a răspuns niciodată
e un oraș sublim, am remarcat
ești atât de frumoasă
încât mi-e teamă că vei exista vreodată
și va trebui să te admir, sclav,
în loc să scriu poeme lungi și sticloase

LIBRIS | www.libris.ro
aici o dai pe poezie, ziceai, ești într-o altă zonă
ești stăpâna orașului, spuneam,
totul se mișcă după toanele tale,
înfloresc teii de pe strada domnească
atunci când faci tu dragoste
chiar și iarna, e notat în cartea recordurilor
deviam, derapam, mă furase dunărea sau versul
o dădeam pe poezie și îți era clar, pierdusem realitatea
e tare târziu ai zis, poeții nu dorm niciodată?
și ai închis rece și politicoasă fereastra de dialog
probabil că asta-l supărase și pe poetul barbu nemțeanu,
orașul ăsta face ce face, dar te trezește la realitate
mă bântuia gândul că voi scrie poemul
dar nu ți-l voi arăta niciodată
îl vei găsi împopoțonat sau cine mai știe
contrariant ca un oraș din care nu poți ieși niciodată
și chiar e ciudat orașul ăsta,
poate că barbu nemțeanu avea dreptate,
doar aici poți întâlni frumuseți
care n-au înțeles nicio poezie
niciodată